

Sygn. akt: I C 278/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Herbert Staffa
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jolanta Licznar

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 r. w Prudniku

sprawy z powództwa **B. Ż., D. Ż.**

przeciwko (...) **S.A w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki D. Ż. tytułem zadośćuczynienia kwotę 5.000,00 (pięć tysięcy 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 12.10.2011r.,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki D. Ż. tytułem odszkodowania kwotę 19,25 (dziewiętnaście 25/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 12.10.2011r.,

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda B. Ż. tytułem odszkodowania kwotę 9.165,46 (dziewięć tysięcy sto sześćdziesiąt pięć 46/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 28.12.2012r.,

IV. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

V. zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 2.974,00 (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt cztery 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2,400,00 (dwa tysiące czterysta 00/100) złotych kosztów zastępstwa procesowego i 34,00 (trzydzieści cztery 00/100) złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictw,

VI. zwraca powodom kwotę 1.283,20 (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt trzy 20/100) złotych a pozwanemu kwotę 20,65 (dwadzieścia 65/100) złotych z tytułu niewykorzystanych zaliczek na opinię biegłych,

VII. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. sądu) kwotę 174,00 (sto siedemdziesiąt cztery 00/100) złotych z tytułu brakującej opłaty sądowej.

I C 278/11

UZASADNIENIE

Powódka D. Ż. pozwem z dnia 12 października 2011 r. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 5.000 zł. tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa oraz kwotę

27,50zł. tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa, a powód B. Ż. po zmianie powództwa na rozprawie w dniu 14 marca 2013 roku domagał się zasądzenia od pozwanego kwotę 13093,52zł. tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2012 roku.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w dniu 9 września 2008 roku kierujący samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) W. M. w rejonie skrzyżowania podjął manewr wyprzedzania pojazdu na podwójnej linii ciągłej. W trakcie tego manewru najechał na bok prawidłowo jadącego samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), którym kierowała powódka W. M. posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. W wyniku tego wypadku powódka doznała urazu kręgosłupa szyjnego, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia górnych i dolnych kończyn i zawrotów głowy, a po wypadku ujawniła się nerwica pourazowa. W czasie tego wypadku uszkodzeniu uległ również samochód. Wstępny kosztorys naprawy samochodu został określony na 5759,29 zł. W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany odmówił wypłaty odszkodowania.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany w pierwszej kolejności zakwestionował odpowiedzialność cywilną pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 9.09.2008 roku. W ramach przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany w oparciu o opinię rzeczoznawcy ustalił, że brak jest podstaw do uznania winy W.M.za którego pozwany ponosi odpowiedzialność cywilną. Ponadto pozwany kwestionuje wysokość roszczenia. Powódka nie wykazała iż w wyniku wypadku doznała długotrwałych obrażeń, nie wykazała w jaki sposób obrażenia wpłynęły na jej życie osobiste, obowiązki zawodowe i jak długi był okres leczenia. Natomiast w zakresie naprawy samochodu powód przedłożył jedynie kalkulację, z której nie wynika jaki jest koszt naprawy samochodu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 9 września 2008 roku doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczyła powódka D. Ż. kierująca samochodem S. (...) oraz W. M. kierujący samochodem marki V. (...). W. M. dojeżdżając do miejsca zdarzenia miał na poboczu drogi znak ostrzegawczy A-6c –skrzyżowanie z drogą podporządkowaną występującą po lewej stronie. Znak ten jest usytuowany w odległości około 150 m przed skrzyżowaniem. Zatem W. M. powinien zachować szczególną ostrożność. W. M. pomimo, że dojeżdżał do skrzyżowania podjął manewr wyprzedzania jadącego przed nim samochodu. Manewr wyprzedzania rozpoczął gdy na drodze była jeszcze linia przerywana. Jednakże ze względu na prędkość samochodu wyprzedzanego nie zdążył wyprzedzić samochodu przed skrzyżowaniem i manewr wyprzedzania ukończył już na podwójnej linii ciągłej. Podwójna linia ciągła ma długość 24 metrów aby zapewnić, aby bezpośrednio przed skrzyżowaniem na lewym pasie ruchu nie było żadnego pojazdu. Do drogi głównej po której poruszał się W. M. do skrzyżowania dojeżdżała powódka D. Ż. .Przed skrzyżowaniem miała ona znak ostrzegawczy A-7 –ustęp pierwszeństwa. Po upewnieniu się, że nie ma na drodze głównej żadnego nadjeżdżającego pojazdu podjęła manewr wjazdu na drogę z pierwszeństwem przejazdu. Po wjechaniu na drogę główną doszło do kolizji. Samochód powódki, który poruszał się prawym pasem ruchu został uderzony przez samochód W. M., który na skutek podjętego manewru wyprzedzania częściowo znajdował się dla niego na lewym pasie ruchu za podwójną ciągłą linią a na pasie, po którym poruszała się już powódka.

Biorąc pod uwagę wagę naruszonych przepisów biegły J. N. ustalił, że W. M. przyczynił się do powstania kolizji drogowej w 70 % a powódka w 30%.

Powódka w wyniku tego wypadku doznała obrażeń ciała w postaci skrzywienia odcinka szyjnego kręgosłupa II^o, stłuczenia klatki piersiowej oraz potłuczenia kończyn. Bezpośrednio po wypadku była leczona ortopedycznie w kołnierzu szyjnym przez okres 8 tygodni a następnie podjęła leczenie w Poradni Neurologicznej, podjęła również rehabilitację. Obecnie powódka odczuwa dolegliwości bólowe o charakterze zespołu szyjno –barkowego obustronnego. Dolegliwości bólowe występowały przez okres kilku miesięcy obecnie okresowo nawracające. Doznane obrażenia spowodowały 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

/dowód: opinia biegłego J. N. k -80-106,109,142-147,odpis faktury z dnia 24.09.2008 roku,zaświadczenia lekarskie k-30,31akta szkodowe, opinia biegłego M. W. i K. H. k-176-180 ,zeznania świadka W. M. k-76,św.A. T. k-76,św. F. B. k76,/

W wyniku przedmiotowego zdarzenia w samochodzie powoda B. Ż. uszkodzeniu uległy i zostały zakwalifikowane do wymiany :zderzak przedni, kratka powietrza przednia osłona środkowa zderzaka, listwa ozdobna zderzaka przedniego, wspornik zderza ,wypełniacz środkowy, kratka wlotu powietrza maska silnika, reflektor lewy i prawy, reflektor przeciwmgielny lewy, błotnik lewy przedni, nadkole przednie lewe, blacha przednia, listwa drzwi przednich prawych i przewód wlotu powietrza. Zakwalifikowano do lakierowania maskę silnika, błotnik lewy, zderzak przedni i drzwi przednie lewe. Drzwi przednie i tylne lewe, słupek „B” lewy, stopień lewy, listwa podłogowa, rama dachu lewa i płyta podłogowa. Koszt naprawy brutto na dzień 28.12.2012 roku wynosi 13093,52zł.

(d: opinia biegłego A. S. k- 164-172)

Sąd zważył, co następuje:

Na początku rozważań dotyczących zasadności roszczeń powodów należy przyjąć za biegłym z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych J. N., że zarówno powódka jak i W. M., za którego w ramach umowy ubezpieczenia ponosi odpowiedzialność pozwany przyczynili się do powstania wypadku. Biorąc pod uwagę wagę naruszonych przepisów biegły J. N. ustalił ,że W. M. przyczynił się do powstania kolizji drogowej w 70 % a powódka w 30%.Sąd w pełni podziela ustalenia poczynione przez biegłego w opracowanej opinii. Powódka D. Ż. nie zachowała należytej ostrożności przy wjeździe na skrzyżowanie, podjęła manewr wjazdu na skrzyżowanie nie przypuszczając ,że kierowca jadący samochodem marki G. W. M. z jej prawej strony podejmie manewr wyprzedzania i przekroczy oś jezdni i będzie się poruszał po jej pasie drogi i w ten sposób doprowadzi do kolizji.

Roszczenie powódki oparte zostało na art. 445 §1 k.c., który stanowi, iż w wypadkach, o których mowa w art. 444 k.c., tj. dotyczących uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może, (niezależnie od odszkodowania) przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Ten ogólnie sformułowany przepis posiada bogate rozwinięcie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego, które precyzują jego treść. Zostają w ten sposób zakreślone ramy, w których winien poruszać się sąd korzystając ze sfery swobodnego uznania, rozpoznając sprawę z roszczenia o zadośćuczynienie.

Nie ulega wątpliwości, że zadośćuczynienie posiada charakter kompensacyjny, jest sposobem naprawienia krzywdy polegającej na doznanych cierpieniach fizycznych i psychicznych. Ze względu na niewymierność krzywdy, dla rozstrzygnięcia o jej rozmiarze w danej sprawie, należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, takich jak np. czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu, rodzaj wykonywanej pracy, wiek poszkodowanego i in. (por. wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00). Kompensacyjny charakter zadośćuczynienia powoduje, że powinno ono stanowić wartość odczuwalną ekonomicznie, przy jednoczesnym utrzymaniu go w rozsądnych granicach (por. np. wyrok SN z dnia 15 lutego 2006 r., IV CK 384/05). Oznacza to wzięcie pod uwagę aktualnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa.

W przedmiotowej sprawie powódka zażądała od pozwanego (...) SA w W. zadośćuczynienia w wysokości 5.000,00 zł.

Na podstawie opinii sądowo – lekarskiej sporządzonej przez biegłych sądowych z dziedziny ortopedii oraz neurologii można ocenić stopień uszczerbku na zdrowiu, jakiemu uległa powódka, a także konsekwencje, jakie przebyte zdarzenie będzie miało w przyszłości. W wyniku wypadku powódka doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa II^o, stłuczenia klatki piersiowej oraz potłuczenia kończyn. Bezpośrednio po wypadku była leczona ortopedycznie w kołnierzu szyjnym przez okres 8 tygodni a następnie podjęła leczenie w Poradni Neurologicznej, podjęła również rehabilitację. Obecnie powódka odczuwa dolegliwości bólowe o charakterze zespołu szyjno –barkowego obustronnego. Dolegliwości bólowe występowały przez okres kilku miesięcy obecnie okresowo nawracające. Doznane obrażenia spowodowały 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Należy jednak zwrócić uwagę, że w przypadku roszczeń o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, stopień uszczerbku na zdrowiu, ustalony zgodnie z odrębnymi przepisami, nie może być wyłącznym miernikiem krzywdy, gdyż jak już wcześniej wspomniano rodzaj i natężenie cierpień fizycznych i psychicznych należy zawsze określać w odniesieniu do okoliczności konkretnej sprawy (por. np. wyrok SN z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05). Te elementy zaś nie zawsze mogą znaleźć swe odzwierciedlenie w procentowo ustalonym uszczerbku na zdrowiu.

W świetle przedstawionych w trakcie postępowania dowodowego danych dotyczących historii choroby, przebiegu rehabilitacji oraz rokowań na przyszłość można dojść do następujących ocen.

Nie ulega wątpliwości, że obrażenia, które odniosła powódka w wyniku wypadku, były poważne i dolegliwe. Sześciotygodniowe unieruchomienie kręgosłupa szyjnego skutkowało bardzo poważnym ograniczeniem możliwości poruszania. Poza tym tego rodzaju uszkodzenie ciała jest długotrwale bolesne. U powódki okres ten trwał przez kilka miesięcy a obecnie występują nawroty bólowe.

Biorąc pod uwagę wspomniane elementy, takie jak między innymi nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, trwałość i przemijalność poszczególnych skutków wypadku na zdrowie powódki, oraz stopień jej przyczynienia się Sąd po wszechstronnym ich rozważeniu określił wysokość należnego powódce zadośćuczynienia za doznaną krzywdę doznaną w wyniku wypadku, na kwotę 5.000,00 zł.

Zgodnie z treścią art.822 kc. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ,zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapła-enia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim ,wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia . Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiada-jącej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody do wysokości przyczynienia się sprawcy . wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art.363 kc.

Za "niezbędne" koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. (...) Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi" są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu, ale to w razie braku sporu co do wyboru warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy. Gdy jednak takowy spór istnieje, wówczas należy wziąć pod uwagę ceny przeciętne stosowane w odniesieniu do poszczególnych usług naprawczych oferowanych na rynku. Terytorialny aspekt kształtowania się cen stosowanych przez zakłady naprawcze w zakresie różnych kategorii usług naprawczych należy brać pod uwagę, gdy odrzuca się możliwość przyjmowania w zakresie ustalania wysokości odszkodowania formuły cen przeciętnych. W rezultacie należy przyjąć, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług naprawczych.

W celu ustalenia tych okoliczności sąd dopuścił dowód z opinii biegłego A. S..

Wobec faktu, że opinia biegłego w przekonaniu Sądu została wykonana rzetelnie, z dołożeniem należytej staranności oraz zgodnie ze sztuką i nie została zakwestionowana przez strony, Sąd uznał, iż wyliczenia zawarte w opinii należy uznać za prawidłowe. Biegły prawidłowo ustalili wartość naprawy samochodu powoda.

Na uwadze należy mieć w szczególności okoliczność, iż przy ustalaniu wysokości odszkodowania, z uwagi na wynikającą z przepisu art. 361 § 2 k.c. zasadę obowiązku pełnej kompensacji szkody, zakres obowiązku odszkodowawczego należnego za uszkodzenie samochodu, nie może być ograniczony do kwoty niższej, aniżeli potrzebnej do jego naprawy. Wskazać należy, iż zgodnie z jednolitą linią orzecznictwa Sadu Najwyższego, który wielokrotnie poddawał analizie kwestie odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy szkody, w przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie winno obejmować przede wszystkim kwotę pieniężną

konieczna do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 roku. II CR 425/72). Niewątpliwie efekt w postaci naprawienia pojazdu osiągnięty zostaje wówczas, gdy uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany może się zatem domagać się od podmiotu odpowiedzialnego odszkodowania obejmującego poniesione koszty takiej naprawy. Na uwadze należy mieć przy tym, iż w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2002 roku, V CKN 903/00 wskazano, że: „(..) świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy samochodu) nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych”. Podobne stanowisko wyraził też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 1971 roku (III CRN 450/70). Opierając się na bogatym w tym przedmiocie orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i na poglądach, prezentowanych w literaturze przedmiotu stwierdzić należy, iż za niezbędne koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku, przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem, szkody, przy zastosowaniu metody skutkującej usunięciem uszkodzeń w tym pojeździe. Podkreślić bowiem należy, iż sposób naprawy pojazdu należy łączyć z wyborem określonej metody restytucji, albowiem zarówno zakres przedmiotowy naprawy, jak jej metoda w sposób zasadniczy decydują o jej kosztach.

Sąd w pełni podziela stanowisko biegłego w zakresie części które uległy uszkodzeniu w wyniku normalnej eksploatacji samochodu a nie uległy uszkodzeniu w czasie kolizji oraz części ,które zostały zdemontowane a następnie ponownie zamontowane.

W świetle tych okoliczności wysokość całkowitej szkody wynosi 13093,52 zł. a ponieważ sprawca przyczynił się do powstania szkody w 70% odpowiedzialność pozwanego w ramach OC również ogranicza się do takiego stopnia a zatem pozwany powinien zapłacić powodowi 70 % z tej kwoty to jest 9165,46 zł. Wartość szkody została ustalona na dzień 28 grudnia 2012 roku zatem bieg odsetek może być liczony od daty ustalenia wysokości szkody .

Ponadto sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 19,25 zł.(70% z kwoty 27,50) z tytułu kosztów zakupu kołnierza ortopedycznego. Biegły ortopeda potwierdza fakt korzystania z kołnierza ortopedycznego przez okres 6 tygodni a zatem koszt jego zakupu pozostaje w związku przyczynowym z zaistniałym wypadkiem.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art.100kpc. Sąd w całości obciążył pozwanego kosztami opracowanej opinii przez biegłego A. S., biegłych M. W. i K. H. ponieważ te opinie potwierdzają zasadność żądania pozwu, natomiast kosztami opinii J. N. dotyczącej ustalenia stopnia przyczynienia się sąd obciążył obie strony po połowie ponieważ w tej opinii ustalono stopień przyczynienia się powódki i W. M., za którego odpowiedzialność przejął pozwany.Obciążył pozwanego kosztami opłaty sądowej i kosztami zastępstwa procesowego do wysokości uwzględnionego powództwa.